

Jørgen Jensen (DKP):

Vi kan ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Må jeg sige til fru Ritta Ahm, at vel er det rigtigt at få løst alle de problemer, der skaber modsætninger imellem menneskene i dette samfund men det gøres ikke ved at man griber ind over for én gruppe og forsøger at undertrykke den. Jeg tror ikke, det er muligt at udskille, hvad der er livsvigtigt, og undtage det fra arbejdskampe. Det har været nævnt før under andre sagsbehandlinger, at samfundet er så kompliceret, og vi er så afhængige af hinanden, at vi vel kan sige, at selv folketingsmedlemmer kan være livsvigtige: hvis ikke vi når at vedtage de nødvendige love, kan samfundet også gå i stå.

Hvem er i og for sig nødvendige, når man taler om sundhedsområdet? Hvem er den mest vigtige for sundheden? Er det kloakarbejderen eller overlægen? Det er nok vanskeligt at afgøre, i hvert fald hvis man har den opfattelse, som de radikale har.

Jeg ser dette forslag alene som et forsøg på under dække af talen om risiko for helbred og sundhed at få en tvungen voldgift igennem ad bagdøren. Det har været de radikales ønske igennem mange år, og det er i virkeligheden det, man vil opnå. Jeg tror, vi skal erkende, at så længe man opretholder et samfundssystem, hvor der er indbyggede modsætninger, hvor man tillader spekulation og arbejdsfri indtægter også på det sundhedsmæssige område — og vi skal bare erkende, at også fra forslagsstillerens partis side ønsker man jo helt det frie initiativ f. eks. på medicinområdet, i spørgsmålet om lægegerning og andet — er man stadig væk interesseret i at opretholde muligheden for, at det er økonomien, der er bestemmende. Så længe man affinder sig med noget sådant, må man også erkende, at der er en mulighed for, at modsætninger kan føre til konflikt.

Endelig vil jeg blot sige, at jeg også synes, der i det foreliggende forslag ligger en påstand om, at de organisationer og de arbejdere, der er beskæftiget ved sygehusene, ikke skulle have taget hensyn hidtil. Det har man jo gjort, også i den konflikt, der har været omtalt her. Man har jo været villig til i alle de situationer at tage hensyn både til patienterne og til samfundet, når man vars-

lede konflikter. Derfor kan vi ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Brusvang (CD):

Centrum-demokraterne har sympati for selve den idé, der ligger i det forslag, der er fremsat, og som vi tolker derhen, at det gælder om at fremme bestræbelser, som sigter på at beskytte livsvigtige funktioner. De eksempler, der er nævnt om en uforstyrret gang på hospitalerne, viser klart, at størstedelen af befolkningen føler, at der af og til sker noget, som simpelt hen er udtryk for en manglende respekt for samfundet selv og dermed en manglende respekt for os selv.

Men selv om vi kan være enige i ideen og gerne vil have ideen fremmet, tror vi ligesom arbejdsministeren ikke, at det er muligt at udskille en enkelt samfundsfunktion og sige, at den er så meget vigtigere end andre samfundsfunktioner, at der for den skal gælde særregler. Der er af de tidligere ordførere nævnt en række områder, som er lige så livsvigtige for samfundets fortsatte eksistens som hospitalerne. Allerede af den grund mener vi ikke, at man kan tage et enkelt område ud.

Vi har gjort os visse overvejelser, om man kunne gå videre ad den vej og søge ved en mere generel lovbestemmelse at bidrage til at skabe en yderligere ansvarsfølelse hos de parter på arbejdsmarkedet, som er så uhyre vigtige i denne sammenhæng. For centrumdemokraterne er det altså betydelig vigtigere, om en større forståelse, en større følelse af ansvar og af medansvar kunne komme til udtryk hos arbejdsmarkedets parter, hos disse organisationer, gennem sådanne konkrete handlinger i forbindelse med konflikter, at det blev klart for befolkningen, at det, organisationerne ønskede, alene var en regulær lønkamp, ikke en kamp, der skulle skade livsvigtige funktioner.

Jeg kan ikke formulere en sådan lovbestemmelse, men jeg vil gerne være med til et arbejde, der sigter på at udvikle en sådan følelse, for også mit parti har den opfattelse, at der på en lang række områder i vort samfund er ved at ske et skred i retsopfattelsen, et skred, der betyder, at vi fjerner os et lille stykke bort fra det retssamfund, som vi alle sammen så gerne ville have og ville bevare.